

פרוש, מתוח, נקי, חלק, ממצמץ ומתנרר במכחול. מעולם לא היית רחוק יותר, מעולם לא יותר קרוב.

בד יקר, מה אעשה? אני מתפקעת, ואתה כה שלי, כה לבן זה מצטלצל בלבי, גועש בנשמתו מתהפך ומשתולל בתוכי.

ואתה ידעת זאת, כי הנח הוא מופיע בעוד אני מתנפלת עליך במכחולי בעוד אני מתוזה ומכה אותך בצבעי, סוף סוף אתה מגיב, ועל ידי נעשית ציור. אני, לפחות, התפעלתי מהשיר כשם ש' הוא מופיע במקור. אם תעקמו את אפכם, דומני שהאשמה היא בתרגומי, החופשי, אולי, יתר על המידה.

עתה אין גני מרבה לבלות את זמנה בדירתה החדשה, שריהוטה טרם הושלם. הי' בית ריקי. הילדים בקייטנה בקיסריה. גני מעיפה עין מחייכת במרפסת החדשה, ש' על אחד מקירותיה מופיעים שלושה כתמים חומים גוראים. כתם עגול מטושטש ושתי ידיים קטנות. היה זה כאשר צבע רוני, הפותח הקטן של המשפחה, את פניו וגופו בצבע חום של אמו, והלך להטביע את דמותו על קיר המרפסת.

בחוש ההומור המיוחד שלה, הצליחה גני לשכנע את ידידה שזה דקורטיבי. חסר רק שמישהו יחמוד את היצירה, ויזמין רפרר דוקציה לדירתו.

מציירת עוד בהול החשוק, כשילדיה שלה וילדי השכנים מתרוצצים בין הבד והצב' עים. היא מציירת לה עתה להנאתה, כשר היא עצמה דוגמה חיה של אכנות מוס' שטת — במכחולי מינימום לבנים וכתונת פרופה שהורידה מגב בעלה.

אם לרבע נתקבלה התמונה שגני היא סיפור עם מוסר השכל, דוגמה טובה לנע' רה שהתגברה על מומה ועל תסביכי הי' נחיתות שלה — טעות היא. גני היא הי' בחורה הפחות מתוסבכת שראיתי מעודי. היא עד כדי כך בלתי מתוסבכת, שזה גורם לתסביך נחיתות אצל כל מי שמכיר אותה. היא אוהבת תורה ומוקפת תמיד מעריצים וידידות. הראיתם פעם את גני רוקדת? לא סתם רוקדת. רוקדת הכל. החל מטאנגו ועד רוק'נרול דרך סווינג, בוגי וגי וצ'ה-צ'ה-צ'ה. היא אמנם איננה מסור' גלת לשמוע את המוסיקה, אולם מספיק לה להעיק מבט אחד ברוקדים, והיא הופי' סת מיד את המיקצב.

היא גם מרבה ללכת לתיאטרון. אם כי קולנוע יכולה היא לקרוא את התרגום, הרי בתיאטרון היא חיה את העלילה. בי' דקותיה וברגישותה היא יכולה להבין את המחזה כולו. במקרה הגרוע ביותר, הרי זו בשבילה הצגת פנטומימה. גני, אם לא איכפת לכם, מבינה בתיאטרון. המחזאים האהובים עליה ביותר, שאת יצירותיהם ראי' תה וקראה הם איבסן אויגיל וסארטר.

וליצוד לעצמה עולם מלא עניין וגדושי-חוכן הצייירת היפה

היא אוהבת חיים. נסיעות. ריחות משכי רים. פני אדם בעלי תחום מעניינים. את שירי רמבו. בגדים נאים, פשוטים אך הדורים. שמלות שק. שונאת: לכלוך. נימוסים גרושים. סרטי המערב הפרוע. פטפטנים ('יש לי יתרון. אני מפנה את הראש ואניני שומעת אותם'). חוסר טעם. בירה. אופנת הטרמפו. מחמאות.

★★★ החיים קצרים מדי

היא סנטימנטלית, בעיקר כאשר היא קוראה שיר טוב. מבזבזת כמו כל אשה כספים על דברים נאים, לא תמיד הכרחיים. מתרגזת לעתים תכופות, בעיקר על עצמה, כאשר אין היא מתפנה לצייר. והיא אימפולסיבית, אוהבת להשתעשע ו' להתבדח ולמתוח בני אדם ולרקוד, משום שהחיים קצרים מדי, אומרת היא. והיא בעלת רגש דתי עמוק. לא לאותה דמות מופלאה המצטיירת במימונו, עם זקן ארוך ולבן, או מודל חדיש יותר, עם הילה מסביב לראש, או אפילו לאותה דמות שמנה, גדולת-כרס ומלוכסנת-העיניים המתבוננת בעיון בטבורה — היא פשוט מאמינה בטוב שבאדם. ונסו לרמות אותה. לא תוכלו. כי גני, מסתבר, די לה להציץ בעיניו של מישהו, כדי לדעת לבטח מה בלבו.

אוהבת להיזכר בעדנה בשאנחאי, העיר הנפלאה ביותר בעולם. לדבריה. שם חי' תה שנים מספר בנערותה. האם אמרתי לכם שגני בת ה-28 היא לילית דרודן, שהיתה בחצי העולם לפני שהגיעה הגו? ★★

★★★ ידיים קטנות עז מרפסת

אילו לא הספיק לה כל זה, החלה גני לכתוב לפני כמה חודשים. שירים בחרוזים לבנים. באנגלית. אחד מהם, אותו היא מכנה הבד, אנסה להביא בתרגום חז' פשי מאד, ואפילו גרוע.

זהו ממש שיר אהבה אל בד הציור הפרוש לפניו. מתוח חלקי, בתולי ולבן. כערך כך:

כיצד אכנה אותך?
שמן' יהיה זה או אחר
כן, מה יהא שמך?
אפשר מלה אחת, אפשר שתיים.
כדי שכל העולם יידעו בקלות
ואז תהא שייך להם.

אך אל תשכח שהיית אחתי תראשונה. אתהניך כאשר היית ריק כאשר חיית לבן ועטוף מיסותורין,

בבית בעלה של גני, שמואל גרונדמן, מביט בעין ביקורתית מאד על הפורטרט שלו שאשתו הציירה בשעת העדרו. גני עצמה אינה מקבלת ביקורת משפחתית, עונה לבעלה בהחלטיות רבה.

בתערוכה גני, לבושה בשמלת שק כחולה, מיישרת אחת מן התמונות הרבות שהציגה בגלריה צ'מרינסקי, שם היא ערכה את תערוכתה.

שיחה ערה רוני ודבורה מספרים לאמם, בי' עזרת תנועות-שפתיים ותנועות' יד, כמינחג האילמים, על חזיונותיהם האחרונות בקייטנה.

חיבוק דומם שני ילדיה הקטנים של גני מחבקים ללא אומר את אמם, שאיננה מכירה את קולותיהם, כשעל פניה חיוך נונח. למרות שאינה שומעת אותם, אין גני מתקשה בחיבוקם.